

Vpričo Boga!

10. Pridi k nam tvoje kraljestvo!

Morda se je vam že kdaj čudno zdelo, zakaj nas je ljubi Jezus učil moliti: „Pridi k nam tvoje kraljestvo!“ Morebiti ste si mislili, da bi bilo primernejše, ko bi molili: „Daj, da pridemo mi v tvoje kraljestvo!“ Toda Jezus je imel z nami posebne namene, ko je učil tako moliti. Nebesa si moramo namreč tudi zaslužiti, kolikor je v naši moči, in sicer s tem, da voljo božjo izpolnujemo tako, kakor nas uči v Jezusovem imenu sveta cerkev. Ker ima človek prosto voljo, je božja pravica in modrost odločila tako, da mora biti že zdaj dober podanik v kraljestvu božjem na zemlji, kdor hoče biti kdaj deležnik večne sreče v nebesih.

Torej v nebesa pojdemo še-le po smrti, zdaj moramo prositi le za to, da bi prišlo nebeško kraljestvo k nam na zemljo.

Kako pa je to mogoče, da bi prišlo božje kraljestvo k nam na zemljo? Zdaj ni treba nič več vpraševati, kako. Saj se je že zgodilo, in zgodovina nam dovolj obširno opisuje v evangeliju. Sam nebeški Kralj je prišel na svet in je ustanovil božje kraljestvo na zemlji — sv. cerkev. Šel je sicer zopet v nebesa, pa njegovo kraljestvo je ostalo na zemlji. In še to nam je zagotovil, da ostane tudi on sam — nebeški Kralj — pri nas vse dni do konca sveta, namreč nevidno s svojo božjo pomočjo, vidno pa v podobi belega kruha. Vsaka cerkev, kjer je presveto Rešnje Telo, je njegova kraljevska palača in vsak tabernakelj njegov kraljevski prestol.

Pa o cerkvi v tem pomenu, da je hiša božja, sem vam že v četrtem odstavku napisal nekaj vrstic; toda cerkev je tudi kraljestvo Jezusovo, kraljestvo božje na zemlji. V tem pomenu vam moram še prirediti jako imeniten nauk.

Vpričo Boga živeti, se namreč tudi pravi: Živeti v duhu sv. cerkve, v tem prepričanju, da

pravzaprav Kristus sam ukazuje, kadar ukazujejo njegovi namestniki, da Kristus uči po ustih svojih služabnikov, papeža, škofov in mašnikov; da Kristus sam deli svoje nebeške milosti po rokah katoliške duhovščine pri sv. maši, v sv. zakramentih itd.

Pa še več je poskrbela sv. cerkev, — da namreč tako obhajamo spomin nebeškega Kralja, kakor da bi še zdaj živel med nami svoje zemeljsko življenje kot pred 19sto leti: o božiču ga s pastirci in sv. Kralji gledamo in molimo kot milostno božje Dete; v postu sočutno premišljujemo njegovo bridko trpljenje ter v duhu poljubljamo in častimo njegove svete rane; o veliki noči se veselimo njegovega častitljivega vstajenja in se v slovesnih procesijah klanjamo njegovemu veličastvu; v praznik vnebohoda slavimo njegovo zmagoslavje in zaupno poslušamo njegove obljube; binkoštni praznik pa nam je še posebno drag kot ustanovni praznik kraljestva božjega na zemlji in zagotovilo božjega delovanja sv. Duha v njem; vrhunec pa doseže naše navdušeno slavlje, ko svojega nebeškega Kralja poveljučujemo v slovesnih obhodih na praznik presvetega Rešnjega Telesa.

In pa z Marijinimi, angelskimi in svetniškimi prazniki — kako je veličastna naša cerkev! Ali ni res, kakor bi se ž njo nebo preselilo na zemljo? Tako živo nam pred oči stavi skrivnosti Marijinega življenja, kot bi še zdaj živela med nami nebeška Kraljica! Tudi spomin angelov in svetnikov naj bi bil po željah naše dobre matere sv. cerkve tako živ med nami, kot vemo, da so res po duhu v naši družbi, ker vsak dan molimo v 9. članu apostolske vere: „Verujem občestvo svetnikov.“

Vidite torej: v duhu sv. cerkve živeti, se pravi vpričo Boga živeti. In če tako živimo v pričo Boga, kakor uči in želi sv. cerkev, potem je res kraljestvo Jezusovo pri nas, in samoobsebi se bo zgodilo, da se po smrti preselimo v nebesa; tega še prositi ni treba, marveč naša vsakdanja prošnja: „Pridi k nam tvoje kraljestvo!“ imej ta-le pomen: Ljubi Oče nebeški, daj nam milost, da bomo mogli živeti po zahtevah in željah

sv. cerkve ter biti vrli, izvrstni katoliki, — da bo tvoj božji Sin, Jezus Kristus, vladal in kraljeval v naših srcih!

Ta prošnja pa se prelepo vjema s prizadetjem, ki vam ga „Angelček“ priporoča že vse leto: Vedno imejte Boga pred očmi! Živite vpričo Boga!

Internus.

Pripovedka o jaslicah.

Marici se je zdelo čudno — naenkrat so se oživile vse jaslice, ki so stale tam v kotu. Zaslišala je zvončkljanje ovac, ki so se pasle po rebrih, videla je žive pastirce in pastirice iti proti hlevu, kjer je spalo božje Detece, in ti pastirci so kramljali med seboj, in na njihovih hrbtih so bila živa jagnjeta.

Marici se je zdelo jako čudno. Stala je pred jaslicami, gledala v vesele pastirce in poslušala njihove pogovore. Jagnjeta so beketala radostna in mulila sočno travo po holmcih.

Najprvo so šli trije veliki, bradati pastirji. Na ramah je nesel vsak belo ovčico, a v roki košarico, napolnjeno s sadjem. Pastirji so se pogovarjali, in Marica je razumela vse.

„Glejta, bratca, kmalu bomo pri hlevu“, je rekel prvi: „Tam leži Detece, o katerem so peli angeli nad nami.“

„Ah, ubogo Dete, tako revno, a vendar sam večni Bog!“ je vzkliknil drugi.

„Da, da — za naše grehe hoče trpeti in zato si je izbral tako revni stan“, je dejal tretji. — Trije pastirci so odhiteli naprej.

Za temi sta šli dve pastirici. Prva je bila velika, a druga ne večja kakor Marica, in oblečena je bila v revno krilo. Prva je nesla košarico belih jajc, druga je pa tiščala k prsom šopek lepih rož.